

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 7 lutego 2013 r.*

Dumping — Przywóz roztworu mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji — Wniosek o przeprowadzenie przeglądu wygaśnięcia środków — Wniosek o przeprowadzenie przeglądu okresowego — Dopuszczalność — Wartość normalna — Cena eksportowa — Artykuły 1, art. 2 i art. 11 ust. 1–3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 [po zmianie art. 1, art. 2 i art. 11 ust. 1–3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009]

W sprawie T-84/07

EuroChem Mineral and Chemical Company OAO (EuroChem MCC), z siedzibą w Moskwie (Rosja), reprezentowana początkowo przez adwokatów P. Vander Schueren oraz B. Evtimova, następnie przez B. Evtimova oraz D. O'Keeffe'a, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hixa oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

popierani przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez H. van Vlieta oraz K. Talabér-Ritz, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1911/2006 z dnia 19 grudnia 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Algierii, Białorusi, Rosji i Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. L 365, s. 26),

SĄD (ósma izba),

w składzie: L. Truchot, prezes, H. Kanninen (sprawozdawca) i M.E. Martins Ribeiro, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 grudnia 2011 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Podstawowe uregulowanie antydumpingowe stanowi rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), z późniejszymi zmianami (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [zastąpione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22)].

2 Artykuł 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny podobnego produktu, w zwykłym obrocie handlowym, ustalonej w kraju wywozu”.

3 Zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 2 rozporządzenia nr 1225/2009):

„1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

Jednakże, jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona [jest ustalana] na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

Ceny między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane, lub że zawarły między sobą porozumienia kompensacyjne, mogą nie zostać uznane [nie mogą zostać uznane] za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym oraz mogą nie zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, o ile nie zostanie wykazane, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny.

[...]

2. Sprzedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5% lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do Wspólnoty.

Jednakże możliwe jest także wykorzystanie niższej wielkości sprzedaży, jeżeli, na przykład, żądane ceny zostaną uznane za reprezentatywne dla danego rynku.

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym,

do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne. Można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej dla danego produktu, w rozumieniu akapitu pierwszego, między innymi, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych.

[...]

5. Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę postępowania, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem. Jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie stosowanie takiej alokacji w przeszłości. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie. Koszty dostosowuje się odpowiednio, uwzględniając te niepowtarzające się elementy kosztów, które wpływają na produkcję przyszłą lub obecną, jeżeli nie zostały one już uwzględnione w alokacji kosztów na mocy niniejszego akapitu.

W przypadku gdy na koszty występujące w części okresu na zwrot kosztów wpływa wykorzystanie nowych środków produkcyjnych wymagających znacznych nakładów inwestycyjnych i niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych, które wynikają z operacji rozruchu mających miejsce w okresie objętym postępowaniem lub w jego części, średnie koszty fazy rozruchu są kosztami mającymi zastosowanie, zgodnie z powyższymi zasadami alokacji, pod koniec takiej fazy, w takiej wysokości i w tym okresie są zawarte w średnich kosztach ważonych określonych w ust. 4 akapit drugi. Okres fazy rozruchu ustala się w odniesieniu do warunków działania danego producenta lub eksportera, ale nie może on przekroczyć odpowiedniej początkowej części okresu na zwrot kosztów. Dla potrzeb tego dostosowania kosztów występujących w okresie objętym postępowaniem, informacje dotyczące fazy rozruchu wykraczającej poza ten okres bierze się pod uwagę wyłącznie w przypadku ich przekazania przed wizytami weryfikacyjnymi i przed upływem trzech miesięcy od daty wszczęcia postępowania.

6. Wysokość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku gdy ustalenie tych wielkości nie jest możliwe na takiej podstawie, mogą być one ustalone w oparciu o:

- a) średnią ważoną faktycznych wielkości określonych dla innych eksporterów lub producentów objętych postępowaniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- b) faktyczne wielkości stosowane do produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym tej samej ogólnej kategorii produktów danego eksportera lub producenta na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- c) inną uzasadnioną metodę, pod warunkiem że ustalona przy jej stosowaniu kwota zysku nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

7.

- a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku, gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego postępowania.[...]

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należyтым uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu [...].

[...]

- i) Prowizje

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży. Pojęcie »marże« należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

[...]”.

- 4 Artykuł 11 ust. 1–3 i 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 1–3 i 5 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi, co następuje:

„1. Środek antydumpingowy pozostaje w mocy jedynie w okresie i w zakresie niezbędnym do przeciwdziałania dumpingowi, który powoduje szkodę.

2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody [...].

3. Potrzeba utrzymywania środków może również zostać objęta przeglądem w uzasadnionych przypadkach z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo pod warunkiem, że upłynął co najmniej rok od wprowadzenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, który to wniosek zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę przeprowadzenia przeglądu okresowego.

Przegląd okresowy wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyeliminowania dumpingu lub istnieje niewielkie prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody, jeżeli środki zostaną usunięte lub zmienione; albo zawiera dowody na to, że istniejące środki nie są lub przestały być wystarczające do przeciwdziałania dumpingowi powodującemu szkodę [...].

[...]

5. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu postępowania, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4. Przeglądy prowadzone na podstawie ust. 2 i 3 przeprowadza się niezwłocznie i zazwyczaj kończy w terminie 12 miesięcy od dnia wszczęcia przeglądu¹ [...]”.

5 W motywach 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1972/2002 z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniającego rozporządzenie podstawowe (Dz.U. L 305, s. 1) wskazano, co następuje:

„(3) Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 stanowi, między innymi, że w przypadku gdy z powodu określonej sytuacji rynkowej sprzedaż produktu podobnego nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość zwykłą oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że te ceny są reprezentatywne. Rozsądnie jest zapewnić określenie okoliczności mogących stanowić szczególną sytuację rynkową, w której sprzedaż produktu podobnego nie pozwala na właściwe porównanie. Takie okoliczności mogą na przykład powstać z powodu istnienia handlu barterowego i innych uzgodnień dotyczących przetwarzania na warunkach niekomercyjnych lub innych przeszkód na rynku. W związku z tym sygnały z rynku mogą nie odzwierciedlać w prawidłowy sposób podaży i popytu, co z kolei może mieć wpływ na odpowiednie koszty i ceny i może również doprowadzić do powstania różnicy cen krajowych w stosunku do cen rynku światowego lub do cen na innych reprezentatywnych rynkach. Jest oczywiste, że żadne wyjaśnienie przedstawione w tym kontekście nie może być wyczerpujące, mając na uwadze duże zróżnicowanie możliwych szczególnych sytuacji rynkowych niepozwalających na właściwe porównanie.

(4) Za właściwe uznaje się dostarczenie wskazówek w odniesieniu do tego, co należy zrobić, jeśli, na podstawie art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 384/96, zapisy nie odzwierciedlają właściwie kosztów związanych z produkcją i sprzedażą danego produktu, w szczególności w przypadkach, gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż produktu podobnego nie pozwala na właściwe porównanie. W takich okolicznościach odpowiednie dane powinny być otrzymywane ze źródeł, które nie są dotknięte takimi zakłóceniami. Takimi źródłami mogą być koszty innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy do tych informacji nie ma dostępu lub gdy nie mogą one być wykorzystywane, wszelkie inne rozsądne źródła, w tym informacje z innych reprezentatywnych rynków. Odpowiednie dane mogą być wykorzystywane bądź do dostosowania niektórych pozycji zapisów danej strony, bądź, w przypadku gdy jest to niemożliwe, do określenia kosztów tej strony”.

6 Artykuł 2.2.1.1 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.”), które znajduje się w załączniku 1A Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, zatwierdzonego przez decyzję Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącej zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej, w odniesieniu do kwestii należących do jej kompetencji, porozumień zawartych w wielostronnych negocjacjach w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336, s. 1) brzmi następująco:

„Dla celów ustępu 2 koszty będą liczone zwykle na podstawie zapisów posiadanych przez eksportera lub producenta objętego dochodzeniem, pod warunkiem że takie zapisy są zgodne z ogólnie przyjętymi zasadami księgowości w kraju eksportera i właściwie odzwierciedlają koszty związane z produkcją i sprzedażą rozpatrywanego produktu. Władze będą uwzględniać wszelkie dostępne dowody dotyczące właściwego podziału kosztów, w tym te, które będą udostępnione przez eksportera lub producenta w trakcie dochodzenia, pod warunkiem że taki podział kosztów był stosowany w przeszłości przez eksportera lub producenta, w szczególności w odniesieniu do właściwego

określenia okresów amortyzacji i deprecjacji oraz obciążenia nakładami kapitałowymi i innymi wydatkami na rozwój. O ile nie zostało to już uwzględnione w podziale kosztów, o którym mowa w tym podpunkcie, koszty będą stosownie skorygowane do ich niepowtarzalnych składników związanych z przyszłą albo bieżącą produkcją bądź stosownie do sytuacji, w której wpływ na koszty w okresie objętym dochodzeniem mają działania związane z uruchomieniem produkcji”.

Okoliczności powstania sporu

- 7 W dniu 18 września 2000 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1995/2000 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i ostatecznie pobierające tymczasowe cło antydumpingowe nałożone na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu, pochodzących z Algierii, Białorusi, Litwy, Rosji i Ukrainy i kończące postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Republiki Słowackiej (Dz.U. L 238, s. 15). Środki nałożone na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu (zwanym dalej także „spornymi produktami”) pochodzących z Litwy wygasły po rozszerzeniu Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r.

W przedmiocie wniosku o przegląd wygaśnięcia

- 8 W dniu 20 czerwca 2005 r., po opublikowaniu zawiadomienia w sprawie zbliżającego się upływu terminu obowiązywania niektórych środków antydumpingowych i wyrównawczych z dnia 17 grudnia 2004 r. (Dz.U. C 312, s. 5), do Komisji Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o przegląd wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Wniosek ów został złożony przez Europejski Związek Producentów Nawozów.
- 9 Ustaliwszy, po konsultacji z komitetem doradczym, że istnieją wystarczające dowody do wszczęcia przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu spornych produktów, pochodzących z Algierii, Białorusi, Rosji i Ukrainy, Komisja ogłosiła w dniu 22 września 2005 r. wszczęcie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (Dz.U. C 233, s. 14).
- 10 Dochodzenie w sprawie kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu dotyczyło okresu od dnia 1 lipca 2004 r. do dnia 30 czerwca 2005 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem przeglądownym”). Badanie trendów mających znaczenie dla oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody obejmowało okres od 2002 r. do końca okresu objętego dochodzeniem przeglądownym.
- 11 Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Przesłuchano wszystkie zainteresowane strony, które o to wystąpiły i wykazały, że powinny zostać wysłuchane.
- 12 W dniu 19 grudnia 2006 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1911/2006 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Algierii, Białorusi, Rosji i Ukrainy w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (Dz.U. L 365, s. 26) (zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Zgodnie z owym rozporządzeniem Rada postanowiła utrzymać środki antydumpingowe mające zastosowanie do przywozów spornych produktów pochodzących między innymi z Rosji. Nałożyła ona w tym zakresie ostateczne cło antydumpingowe na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym, objętych kodem CN 3102 80 00, pochodzących między innymi z Rosji. Skarżąca będąca producentem eksportującym w Rosji jest jednym z przedsiębiorstw objętych wskazanym cłem antydumpingowym.

13 Motywy 58–63 zaskarżonego rozporządzenia zostały sformułowane w następujący sposób:

- „(58) Zbadano, czy koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem zostały w sposób uzasadniony odzwierciedlone w rejestrach księgowych stron, których dotyczy postępowanie. W odniesieniu do kosztów gazu ustalono, że krajowa cena gazu zapłacona przez rosyjskich producentów wynosiła około jednej piątej ceny eksportowej rosyjskiego gazu ziemnego. W tym zakresie wszystkie dostępne dane wskazują, że krajowe ceny gazu w Rosji były cenami regulowanymi, które znajdują się na znacznie niższym poziomie niż ceny rynkowe płacone na nieregulowanych rynkach gazu ziemnego. Dlatego też zgodnie z przepisami art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego koszty gazu poniesione przez producentów rosyjskich zostały dostosowane na podstawie informacji pochodzących z innych rynków reprezentatywnych. Cena dostosowana ustalona została na podstawie średniej ceny gazu rosyjskiego sprzedawanego na wywóz na granicy niemiecko-czeskiej (»Waidhaus«) z pominięciem kosztów transportu. Waidhaus jako główny punkt sprzedaży gazu rosyjskiego do [Unii Europejskiej] – największego rynku zbytu gazu rosyjskiego, na którym ceny w sposób uzasadniony odzwierciedlają koszty – może być uznany za rynek reprezentatywny w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- (59) Wartość normalną skonstruowano na podstawie kosztów wytwarzania rodzaju produktu wywożonego do Wspólnoty, po dostosowaniu kosztu gazu, o którym mowa w motywie 58, powiększonych o uzasadnione koszty SG&A [koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne] oraz kwotę zysku, zgodnie z art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego.
- (60) [K]oszty SG&A oraz kwota zysku nie mogły zostać ustalone na podstawie części wstępnej art. 2 ust. 6 pierwsze zdanie rozporządzenia podstawowego, ponieważ producenci powiązani nie dokonywali reprezentatywnej sprzedaży produktu objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym. Artykuł 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego nie mógł zostać zastosowany, ponieważ tylko tych dwóch producentów jest objętych postępowaniem. Również przepisy art. 2 ust. 6 lit. b) nie mogły zostać zastosowane, ponieważ koszty wytwarzania dotyczące produktów należących do tej samej grupy towarów również musiałyby zostać dostosowane poprzez uwzględnienie kosztów gazu z powodów wskazanych w powyższym motywie 58. Ponieważ stwierdzono, że niemożliwe jest określenie wielkości koniecznego dostosowania dla wszystkich produktów należących do tej samej ogólnej kategorii towarów sprzedawanych na rynku krajowym, niemożliwe jest również ustalenie marży zysku po takim dostosowaniu. W związku z powyższym koszty SG&A oraz kwota zysku zostały ustalone na podstawie art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- (61) [K]oszty SG&A oraz kwota zysku zostały ustalone na podstawie średnich ważonych kosztów SG&A i kwoty zysku tych samych trzech północnoamerykańskich producentów. Należy zauważyć, że ustalona w ten sposób kwota zysku nie przekraczała kwoty osiągniętej przez rosyjskich producentów w odniesieniu do ich krajowej sprzedaży tej samej ogólnej grupy produktów..
- (62) Ustalono, że sprzedaż eksportowa dwóch współpracujących producentów była dokonywana na podstawie umowy z dwoma powiązanymi przedsiębiorstwami handlowymi: przedsiębiorstwem z siedzibą w Szwajcarii oraz przedsiębiorstwem z siedzibą na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych. To drugie przedsiębiorstwo zakończyło prowadzenie działalności na początku 2005 r. Cena eksportowa została ustalona na podstawie ceny eksportowej rzeczywiście zapłaconej lub należnej pierwszemu niezależnemu klientowi w Stanach Zjednoczonych, będących ich głównym rynkiem eksportowym.
- (63) Dane otrzymane od dwóch powiązanych przedsiębiorstw handlowych wskazały, że ceny eksportowe stosowane w wywozie do krajów trzecich były niższe niż skonstruowana wartość normalna w Rosji. W rzeczywistości, podczas dochodzenia ustalono, że w ujęciu ogólnym

różnica cen wynosiła w ODP [okresie objętym dochodzeniem przeglądowym] między 2% a 6%. Fakt ten może wskazywać na prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia dumpingu przy wywozie do Wspólnoty w przypadku uchylecia środków”.

W przedmiocie złożonego przez skarżącą wniosku o częściowy przegląd okresowy

- 14 W dniu 1 sierpnia 2005 r. do Komisji wpłynął również wniosek, złożony na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, o częściowy przegląd okresowy środków przyjętych na podstawie rozporządzenia nr 1995/2000. Wniosek ów został przedstawiony przez dwóch producentów eksportujących z Rosji, Novomoskovskiy Azot (zwaną dalej „NAK”) oraz Nevinnomyssky Azot (zwaną dalej „Nevinka”), będące spółkami zależnymi skarżącej (wszystkie zwane dalej łącznie „skarżącą”). Na poparcie swego wniosku skarżąca podniosła dwie okoliczności, mające jej zdaniem znaczenie, a mianowicie przyznanie Federacji Rosyjskiej statusu gospodarki rynkowej w 2002 r. i rozszerzenie Unii Europejskiej o dziesięć nowych państw członkowskich w dniu 1 maja 2004 r.
- 15 Pismem z dnia 10 sierpnia 2005 r. Komisja udzieliła skarżącej odpowiedzi, żądając, aby przedstawiła całkowite obliczenie dumpingu na podstawie spisu – transakcja po transakcji – wszystkich sprzedaży spornego produktu na rynku wewnętrznym oraz w ramach wywozu oraz aby przedłożyła informacje dotyczące odpowiednich kosztów produkcji, popartych dowodami wskazującymi na użycie.
- 16 W odpowiedzi z dnia 9 września 2005 r. skarżąca przekazała obliczenie dumpingu w formie tabel. W dniu 27 października 2005 r. skarżąca przedstawiła dalsze dokumenty, tabele uzupełniające i dowody.
- 17 W piśmie z dnia 16 grudnia 2005 r. skarżąca poskarżyła się na opóźnienie w rozpatrywaniu jej wniosku. W dniu 23 grudnia 2005 r. Komisja wyjaśniła, że owa zwłoka była spowodowana brakiem wystarczających dowodów.
- 18 W dniu 16 marca 2006 r. Komisja wysłała do skarżącej pismo, żądając uzupełnienia pewnych luk w dowodach.
- 19 Skarżąca wysłała informacje w dniach 12 maja, 31 października i 23 listopada 2006 r. Następnie, w dniu 19 grudnia 2006 r. Komisja wszczęła przegląd okresowy publikując zawiadomienie o wszczęciu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. C 311, s. 51). Komisja stwierdziła, po konsultacji z komitetem doradczym, że na podstawie wstępnego badania wnioski zawierał wystarczające dowody.
- 20 Przegląd dotyczył jedynie badania dumpingu w zakresie dotyczącym skarżącej. Dochodzenie odnoszące się do praktyk dumpingowych obejmowało okres od 1 października 2005 r. do 30 września 2006 r.
- 21 Przesłuchano wszystkie zainteresowane strony, które o to wystąpiły i wykazały, że powinny zostać wysłuchane.
- 22 W dniu 10 marca 2008 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 238/2008 kończące częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do cła antidumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji (Dz.U. L 75, s. 14). Wskazany przegląd został zakończony bez modyfikacji obowiązujących środków.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 marca 2007 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

- 24 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia, a w szczególności art. 1 w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej i powiązanych z nią spółek wymienionych w motywie 14 lit. a) i b) zaskarżonego rozporządzenia;
  - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 25 Rada wnosi do Sądu o:
- odrzucenie skargi;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 26 W związku ze złożeniem przez Komisję w dniu 3 lipca 2007 r. wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta Komisja została, na mocy postanowienia prezesa trzeciej izby Sądu z dnia 7 września 2007 r., dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.
- 27 Po złożeniu przez skarżącą dodatkowych dokumentów na rozprawie Rada przekazała w dniu 3 stycznia 2012 r. do sekretariatu Sądu uwagi kwestionujące znaczenie owych dokumentów.
- 28 Pismem z dnia 31 stycznia 2012 r. sekretariat Sądu poinformował strony o zamknięciu procedury ustnej.

Co do prawa

- 29 Na poparcie skargi skarżąca powołuje dwa zarzuty dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia art. 11 ust. 1 i 3 owego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego

- 30 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podniosła naruszenie art. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego. Zarzut ów został przez skarżącą ujęty w trzech częściach, w ramach których podnosi ona zasadniczo, po pierwsze, że dla obliczenia wartości normalnej błędnie stwierdzono, że koszty związane z produkcją i sprzedażą spornego produktu nie zostały w sposób uzasadniony odzwierciedlone w jej rejestrach księgowych i że należy w konsekwencji dokonać dostosowania. Po drugie, skarżąca wskazuje, że dostosowanie przeprowadzone dla cen gazu rosyjskiego zostało błędnie obliczone na podstawie ceny w Waidhaus (Niemcy) i że od kwoty owego dostosowania nie odliczono cła wywozowego w wysokości 30%, mającego zastosowanie do rosyjskiego gazu. Po trzecie, skarżąca podnosi, że błędnie odjęto od jej ceny eksportowej, stosowanej do pierwszego niezależnego klienta prowizje spółek powiązanych, wchodzących w zakres jednego podmiotu gospodarczego, który stanowiła.
- 31 Na wstępie należy przypomnieć, że wówczas, gdy Rada i Komisja (zwane dalej „instytucjami”) przyjmują na podstawie rozporządzenia podstawowego konkretne środki ochrony antydumpingowej, dysponują one szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, które muszą zbadać (wyroki Trybunału: z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. s. I-2069, pkt 86; z dnia 29 maja 1997 r. w sprawie C-26/96 Rotexchemie, Rec. s. I-2817, pkt 10; wyroki Sądu: z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Radzie, Rec. s. II-2681, pkt 131; z dnia 5 czerwca 1996 r. w sprawie T-162/94 NMB France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-427, pkt 72; z dnia 18 września

1996 r. w sprawie T-155/94 Climax Paper przeciwko Radzie, Rec. s. II-873, pkt 98; z dnia 25 września 1997 r. w sprawie T-170/94 Shanghai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. s. II-1383, pkt 63; z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. s. II-2991, pkt 32).

- 32 Wynika z tego, że dokonywana przez sąd Unii kontrola owych ocen musi ograniczać się do weryfikacji zasad proceduralnych, prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyroki Trybunału: z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 240/84 NTN Toyo Bering i in. przeciwko Radzie, Rec. s. 1809, pkt 19; z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 258/84 Nippon Seiko przeciwko Radzie, Rec. s. 1923, pkt 21; z dnia 14 marca 1990 w sprawie C-156/87 Gestetner Holdings przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-781, pkt 63; ww. w pkt 31 wyroki: w sprawie Rotexchemie, pkt 11; w sprawie Climax Paper przeciwko Radzie, pkt 98; w sprawie Shanghai Bicycle przeciwko Radzie, pkt 64; w sprawie Thai Bicycle przeciwko Radzie, pkt 33).

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego

- 33 W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego skarżąca zamierza wykazać, że dla celów obliczenia wartości normalnej instytucje błędnie przyjęły zasadę dostosowania oraz metodę przeznaczoną dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, co jest jej zdaniem sprzeczne nie tylko z brzmieniem art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, lecz również z tymże przepisem w związku z innymi przepisami zawartymi w art. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego (argument pierwszy) oraz z przepisami porozumienia antydumpingowego z 1994 r. (argument drugi).

– W przedmiocie argumentu pierwszego

- 34 Zdaniem skarżącej brzmienie art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego umożliwia instytucjom dokonanie weryfikacji, czy podstawowe koszty produkcji i sprzedaży są należycie wpisane i zaksięgowane w rejestrach producentów. Jej zdaniem przepis ten nie przewiduje, aby instytucje mogły dokonać weryfikacji, czy owe koszty są uzasadnione względem poziomu cen na innym rynku. Z brzmienia art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie wynika, aby należało dokonać weryfikacji „wiarygodności” podstawowych składników kosztów produkcji i sprzedaży spornego produktu w świetle cen lub wartości podobnych nakładów w wywozie do Unii Europejskiej lub na nieregulowanych rynkach państw trzecich.
- 35 Skarżąca podnosi ponadto, że interpretacja art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w związku z innymi przepisami zawartymi w art. 1 i art. 2 ust. 1–6 tego samego rozporządzenia nie pozwala na potwierdzenie skorzystania z dostosowania ceny gazu przez wskazane instytucje.
- 36 Na wstępie należy wskazać, że skarżąca nie kwestionuje samej decyzji Komisji o zastosowaniu przepisów art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego dla celów obliczenia wartości normalnej spornego produktu.
- 37 Powyższy przepis wskazuje, z jednej strony, kryteria odstąpienia od metody określania wartości normalnej oparte na cenach na rynku wewnętrznym kraju wywozu oraz, z drugiej strony, dalsze metody obliczenia owej wartości.
- 38 W niniejszej sprawie instytucje zastosowały metodę przewidzianą w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wedle której wartość normalna produktu jest obliczana na podstawie kosztów produkcji w państwie pochodzenia, powiększonych o uzasadnione koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku (zwana dalej „skonstruowaną wartością normalną”).

- 39 Strony pozostają w sporze co do określenia kosztów produkcji omawianego produktu w zastosowaniu art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego. W szczególności niniejszy spór dotyczy obliczenia kosztów związanych z gazem w produkcji spornego produktu.
- 40 Jest bezsporne, że gaz stanowi podstawowy nakład związany ze spornym produktem, i że ceny gazu, z których korzystała skarżąca dla celów produkcji owego produktu były w Rosji regulowane. Koszt samego gazu poniesiony przez skarżącą jest bezsporny, Rada nie podniosła bowiem, jakoby ów koszt miał być odmienny od tego, który został wskazany w księgach skarżącej. Skarżąca zarzuca Radzie, że nie obliczyła wartości normalnej spornego produktu na podstawie owego kosztu i użyła dla celów obliczeń inną, wyższą cenę gazu, stosowaną na innym rynku niż rosyjski rynek wewnętrzny.
- 41 Z art. 2 ust. 3 zdanie pierwsze w związku z art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego wynika, że dla celów obliczenia wartości normalnej w oparciu o koszty produkcji koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe strony postępowania.
- 42 Instytucje podnoszą, że drugi z tych dwóch przepisów zawiera dwa doprecyzowania, które mogą być odczytywane jako dwa warunki, a mianowicie, z jednej strony, zapisy powinny być zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz, po drugie, owe zapisy powinny właściwie dokumentować koszty związane z produkcją i sprzedażą spornego produktu objętego postępowaniem. Drugi warunek umożliwia instytucjom dokonanie weryfikacji właściwego charakteru udokumentowania kosztów w zapisach, nawet wówczas, gdy zasady rachunkowości powszechnie przyjęte w danym kraju są poszanowane, a także powzięcie, gdy to konieczne, dostosowań w oparciu o inne źródła informacji niż zapisy, zgodnie z art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zdanie drugie rozporządzenia podstawowego.
- 43 Rada nie podniosła, jakoby pierwszy warunek nie został spełniony w niniejszym przypadku. Jest ona natomiast zdania, że zapisy skarżącej nie uwzględniają w sposób właściwy kosztów związanych z produkcją spornego produktu, mając na uwadze, że ceny gazu były sztucznie zaniżone, i to wyraźnie niższe od cen gazu stosowanych na rynkach nieregulowanych. W związku z tym Rada miała prawo, na podstawie art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, dostosować ceny gazu na podstawie informacji pochodzących z innych reprezentatywnych rynków.
- 44 Należy zatem zbadać, czy Rada mogła zakwestionować koszty gazu rzeczywiście poniesione przez skarżącą i wskazane w jej księgach w zakresie dotyczącym produkcji spornego produktu, ze względu na to, że owe koszty były zdaniem Rady sztucznie zaniżone w związku z regulacją cen gazu w Rosji, i czy w konsekwencji Rada powinna była dostosować ów koszt poprzez jego podwyższenie przy uwzględnieniu cen gazu na rynku uznanym przez nią za reprezentatywny.
- 45 W tym względzie należy na wstępie wskazać, że art. 2 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego przewiduje metodę obliczania wartości normalnej, gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania.
- 46 Drugie zdanie zawarte w art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, które definiuje przypadki szczególnej sytuacji rynkowej, zostało wprowadzone na mocy rozporządzenia nr 1972/2002. Zgodnie z tym zdaniem można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej w szczególności wówczas, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych.
- 47 Z motywu 3 rozporządzenia nr 1972/2002 wynika, że wprowadzenie art. 2 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego ma na celu lepsze określenie okoliczności mogących stanowić szczególną sytuację rynkową, w której sprzedaż produktu podobnego nie pozwala na właściwe porównanie. Wedle tego motywu tego rodzaju okoliczności mogą na przykład powstać z powodu istnienia handlu barterowego i innych uzgodnień dotyczących przetwarzania na warunkach

niekomercyjnych lub innych przeszkód na rynku. W związku z tym sygnały z rynku mogą nie odzwierciedlać w prawidłowy sposób podaży i popytu, co z kolei może mieć wpływ na odpowiednie koszty i ceny i może również doprowadzić do powstania różnicy cen krajowych w stosunku do cen rynku światowego lub do cen na innych reprezentatywnych rynkach.

- 48 Artykuł 2 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego przewiduje, że szczególna sytuacja rynkowa istnieje między innymi wówczas, gdy ceny na rynku kraju wywozu są sztucznie zaniżone.
- 49 Na rozprawie Rada podniosła, że zastosowanie metody skonstruowanej wartości normalnej było uzasadnione ze względu na brak wystarczającego i porównywalnego zwykłego obrotu handlowego w Rosji. Rada wskazała, że w konsekwencji mogła ona również stwierdzić, że zaistniała szczególna sytuacja rynkowa, ponieważ koszt gazu stanowiący podstawowy nakład spornego produktu był regulowany, i że cena gazu naturalnego była określona na rynku wewnętrznym w sposób sztucznie zaniżony.
- 50 Należy wskazać, że art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wskazuje jedynie kryteria odrzucenia metod określania wartości normalnej obliczanych w oparciu o cenę produktu na rynku wewnętrznym kraju wywozu. Przepis ten nie określa sposobu obliczania kosztów produkcji dla celów określenia skonstruowanej wartości normalnej, obliczenie to jest natomiast uregulowane w art. 2 ust. 5.
- 51 Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę postępowania. W związku z tym obliczenie skonstruowanej wartości normalnej odbywa się zazwyczaj przy użyciu informacji zawartych w owych zapisach.
- 52 Artykuł 2 ust. 5 akapity drugi i trzeci rozporządzenia podstawowego zawiera szczególne przepisy dotyczące podziału kosztów, w tym również kosztów rozruchu. Przepisy te przewidują możliwości dostosowania kosztów przeniesionych do zapisów księgowych, koszty te mogą bowiem zostać pod pewnymi warunkami dostosowane i ponownie alokowane w różny sposób.
- 53 Z art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego wynika, że zapisy księgowe zainteresowanej strony nie stanowią podstawy obliczania wartości normalnej, jeżeli koszty związane z wytwarzaniem produktu będącego przedmiotem dochodzenia nie zostały w sposób właściwy odzwierciedlone w tych zapisach. W tym przypadku, zgodnie ze zdaniem drugim wskazanego akapitu, koszty są dostosowywane lub określone w oparciu o inne źródła informacji niż owe zapisy. Informacje te mogą być oparte na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.
- 54 W tym względzie należy przypomnieć, że zdanie drugie zawarte w art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego dotyczące metody obliczania wskazanej wartości zostało wprowadzone na mocy rozporządzenia nr 1972/2002.
- 55 Z motywu 4 wskazanego rozporządzenia wynika, że wprowadzenie owego zdania drugiego miało na celu dostarczenie wskazówek w odniesieniu do tego, co należy zrobić, jeśli zapisy nie odzwierciedlają właściwie kosztów związanych z produkcją i sprzedażą danego produktu, w szczególności w przypadkach, gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż produktu podobnego nie pozwala na właściwe porównanie. W takich okolicznościach odpowiednie dane powinny być otrzymane ze źródeł, które nie są dotknięte takimi zakłóceniami.
- 56 W tymże motywie 4 rozporządzenia nr 1972/2002 wskazano, że możliwe jest uwzględnienie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy do tych informacji nie ma dostępu lub gdy nie mogą one być wykorzystywane, wszelkie inne rozsądne źródła, w tym

informacje z innych reprezentatywnych rynków. Z owego motywu wynika również, że odpowiednie dane mogą być wykorzystywane bądź do dostosowania niektórych pozycji zapisów danej strony, bądź, w przypadku gdy jest to niemożliwe, do określenia kosztów tej strony.

- 57 W niniejszej sprawie Rada podniosła przed Sądem, że zaistniała szczególna sytuacja rynkowa, ponieważ cena gazu stanowiąca podstawowy nakład spornego produktu była regulowana, w związku z czym cena ta była sztucznie zaniżona na rynku wewnętrznym. Skarżąca nie zakwestionowała okoliczności, że cena gazu na rynku rosyjskim była regulowana, i że stanowiła ważną część kosztów spornego produktu.
- 58 W związku z tym, że cena gazu w Rosji była regulowana, należy rzeczywiście uznać, że na koszt produkcji spornego produktu miało wpływ zniekształcenie rosyjskiego rynku wewnętrznego w zakresie dotyczącym ceny gazu, ponieważ cena ta nie stanowiła wyniku oddziaływania mechanizmów rynkowych.
- 59 Ponadto przedstawiona przez skarżącą interpretacja art. 2 ust. 5 zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, w ramach której obliczenie kosztów produkcji miałyby zostać dokonane jedynie na podstawie zapisów księgowych zainteresowanej strony, prowadziłyby do definitywnego uniemożliwienia zastosowania skonstruowanej wartości normalnej w szczególności wówczas, gdy na koszty produkcji ma wpływ szczególna sytuacja rynkowa, choć owe zastosowanie jest wyraźnie przewidziane w art. 2 ust. 3 owego rozporządzenia.
- 60 Instytucje mogły zatem zgodnie z prawem stwierdzić, że jedna z pozycji zapisów skarżącej nie mogła być uznana za właściwą i że należało w konsekwencji dokonać jej dostosowania poprzez wykorzystanie innych źródeł pochodzących z rynków, które uznały one za bardziej reprezentatywne i w związku z tym dokonać dostosowania ceny gazu.
- 61 Co się tyczy argumentu, wedle którego jedynie art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego umożliwia instytucjom określenie wartości normalnej poprzez uwzględnienie danych dotyczących cen i kosztów w krajach trzecich posiadających gospodarkę rynkową, a nie danych dotyczących cen i kosztów w krajach wywozu lub pochodzenia, skarżąca podnosi, że zakres zastosowania wskazanego przepisu jest ograniczony do zamkniętej listy państw pozbawionych gospodarki rynkowej. Skarżąca podnosi, że w dniu wszczęcia dochodzenia dotyczącego przeglądu wygaśnięcia w niniejszej sprawie Federacja Rosyjska nie znajdowała się na liście owych państw. Federacja Rosyjska uzyskała status gospodarki rynkowej na poziomie krajowym w 2002 r. i status ów stanowił niewzruszalne domniemanie, że koszty producentów mających siedzibę w tym państwie i objętych dochodzeniem były wystarczająco wiarygodne, aby wartość normalna mogła zostać obliczona na podstawie w szczególności art. 2 ust. 3–6 rozporządzenia podstawowego.
- 62 W niniejszej sprawie wartość normalna nie mogła zostać określona na podstawie art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, ponieważ Federacja Rosyjska nie była w czasie powstania okoliczności faktycznych niniejszej sprawy państwem wskazanym w tym przepisie, natomiast zastosowanie do tych okoliczności znajdował art. 2 ust. 1–6 wskazanego rozporządzenia. Tymczasem, jak przypomniano powyżej w pkt 53, art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego umożliwia w pewnych okolicznościach uwzględnienie informacji pochodzących z innych rynków niż rynek kraju wywozu lub pochodzenia.
- 63 Skarżąca dodaje, że wykładnia art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zaproponowana przez instytucje prowadzi do niespójnych rezultatów.
- 64 Z jednej strony producent, który korzysta z zaniżonych cen na krajowym rynku podstawowych nakładów związanych z jego produktami, stanie przed dylematem, a mianowicie: albo nie podwyższać swych cen – z ryzykiem, że zostanie uznany za podmiot dokonujący przywozu do Unii produktów będących przedmiotem dumpingu, albo podwyższyć ceny celem uniknięcia dochodzenia antydumpingowego – z ryzykiem uzyskania cen, które staną się zbyt wygórowane na rynku krajowym.

Producenci, aby uniknąć dochodzenia antydumpingowego, zostaną skłonieni do wpisania w swych zapisach, z naruszeniem ich prawa krajowego, średniego kosztu nakładów związanych z ich produktami na nieregulowanych rynkach zagranicznych, zamiast rzeczywistych kosztów tych nakładów.

- 65 W tym względzie, jak słusznie wskazuje Rada, jej stanowisko oraz stanowisko Komisji nie powstrzymują skarżącą przed podwyższeniem cen sprzedaży na rynku wewnętrznym. Środek antydumpingowy ustanowiony w zaskarżonym rozporządzeniu nie ogranicza przysługującej skarżącej możliwości stosowania na rynku rosyjskim cen, jakich ona sobie życzy (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 grudnia 1997 r. w sprawach połączonych T-159/94 i T-160/94 Ajinomoto i NutraSweet przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2461, pkt 196).
- 66 Z drugiej strony, zdaniem skarżącej, koszty związane z wytwarzaniem produktu w państwie posiadającym status gospodarki rynkowej mogłyby zostać uznane za zbyt niskie względem kosztów równoważnego produktu stwierdzonych w Unii lub na innych rynkach zagranicznych. Jej zdaniem dochodzenie antydumpingowe prowadzone w niniejszej sprawie przez instytucje w sposób nieuzasadniony wkroczyło w zakres uregulowań z dziedziny pomocy państwa, ujętych w szczególności w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 288, s. 1).
- 67 W tym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z motywu 5 rozporządzenia nr 2026/97, rozporządzenie to, a także rozporządzenie podstawowe mają na celu szczegółowo określić wymogi zastosowania każdego z tych instrumentów obrony handlu.
- 68 Jednakże nic nie wskazuje na to, aby powstała w niniejszej sprawie kwestia dotycząca regulacji zobowiązującej Gazprom do dostaw w Rosji gazu naturalnego po niskiej cenie, miała być traktowana wyłącznie pod kątem pomocy państwa. Należy wskazać, że skarżąca nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie.
- 69 Ponadto nic nie wskazuje na to, jakoby sama okoliczność, że omawiana kwestia mogłaby być ewentualnie rozważana pod kątem pomocy państwa, miałyby prowadzić do uniemożliwienia instytucjom dokonania analizy niniejszej sprawy również pod kątem przepisów rozporządzenia podstawowego.
- 70 Wedle wskazań Rady na rozprawie Komisja i Rada miały już okazję dokonać oceny niektórych sytuacji jednocześnie pod kątem pomocy państwa i dumpingu (zob. tytułem przykładu wyrok Sądu z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie T-462/04 HEG i Graphite India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3685).
- 71 Ponadto, jak przewiduje art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 2026/97, żaden produkt nie będzie podlegał jednocześnie środkom antydumpingowym i cłom wyrównawczym w jednej i tej samej sytuacji wynikającej z dumpingu lub subsydiowania wywozu.
- 72 Z powyższego wynika, że argument pierwszy jest bezzasadny.
- W przedmiocie argumentu drugiego
- 73 Skarżąca uważa, że przepisy rozporządzenia podstawowego mają na celu wykonanie zasad porozumienia antydumpingowego z 1994 r. i że instytucje powinny interpretować i stosować przepisy rozporządzenia podstawowego zgodnie z tym porozumieniem.

- 74 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że porozumienia WTO, wobec ich charakteru i struktury, nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których sąd Unii kontroluje legalność aktów instytucji na podstawie art. 230 akapit pierwszy WE (wyroki Trybunału: z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. s. I-79, pkt 53; wyrok Sądu z dnia 24 września 2008 r. w sprawie T-45/06 Reliance Industries przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-2399, pkt 87).
- 75 Jednakże w sytuacji, gdy Unia wyraziła zamiar wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, do sądu Unii należy kontrola legalności rozpatrywanego aktu Unii w świetle przepisów WTO (ww. w pkt 74 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 54; wyrok Trybunału z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 30; ww. w pkt 74 wyrok w sprawie Reliance Industries przeciwko Radzie i Komisji, pkt 88).
- 76 Z motywu 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że przedmiotem owego rozporządzenia jest w szczególności transpozycja do prawa Unii, w możliwym zakresie, nowych i szczegółowych przepisów zawartych w porozumieniu antydumpingowym z 1994 r., pośród których znajdują się w szczególności przepisy dotyczące obliczania marginesu dumpingu, w celu zapewnienia właściwego i przejrzystego zastosowania rzeczonych przepisów (zob. ww. w pkt 74 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 55).
- 77 Wspólnota przyjęła zatem rozporządzenie podstawowe w celu spełnienia zobowiązań międzynarodowych wynikających z porozumienia antydumpingowego z 1994 r. i poprzez art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego zamierzała wykonać szczególne zobowiązania przewidziane w art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r. (zob. podobnie ww. w pkt 74 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 56).
- 78 Z powyższego wynika, że art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego powinien być interpretowany, na ile to możliwe, w świetle art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r. (zob. podobnie ww. w pkt 74 wyroki: w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 57; w sprawie Reliance Industries przeciwko Radzie i Komisji, pkt 91 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 W tym celu należy po pierwsze wskazać, że skarżąca powołuje jeden z ostatnich projektów przed przyjęciem porozumienia antydumpingowego z 1994 r., który przewidywał, w zakresie dotyczącym przepisów, które zostały ujęte w art. 2.2.1.1 owego porozumienia, że „koszty zostaną obliczone zgodnie z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w państwie wywozu, o ile zasady te uwzględniają w sposób właściwy koszty związane z produkcją i sprzedażą spornego produktu”. Z takiego sformułowania wynikałoby, że początkowym celem art. 2.2.1.1 wskazanego porozumienia, oraz w konsekwencji art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego było upewnienie się, czy producent objęty dochodzeniem stosuje właściwe zasady rachunkowe, obiektywnie odzwierciedlające rzeczywiste, poniesione przez niego koszty, a nie weryfikacja, czy ceny nakładów uiszczanych przez producenta odpowiadają cenom na rynkach nieregulowanych.
- 80 Jednakże powołanie wersji przepisu z projektu aktu prawnego nie jest wystarczające dla celów wykazania, że intencja prawodawcy owego przepisu pozostała niezmieniona, zwłaszcza wówczas, gdy okaże się – jak słusznie wskazała Rada – że brzmienie przepisu w wersji ostatecznej jest odmienne od brzmienia odpowiedniego przepisu w wersji z projektu.
- 81 Po drugie, brzmienie przepisu art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r. nie wykazuje znacznych różnic względem tekstu art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym zapisy powinny być zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w państwie wywozu oraz powinny właściwie dokumentować koszty związane z produkcją i sprzedażą spornego produktu.

- 82 Jednakże, jak słusznie podkreśliła Rada na rozprawie, uregulowania zawarte w art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zdanie drugie rozporządzenia podstawowego nie są wskazane w porozumieniu antydumpingowym z 1994 r. Zastosowanie interpretacji w świetle porozumienia antydumpingowego z 1994 r. nie wydaje się zatem być w pełni możliwe w zakresie, w którym owe przepisy dotyczą sytuacji, w której koszty danego produktu nie zostały w sposób właściwy odzwierciedlone w zapisach.
- 83 Należy dodać, że przepisy WTO nie definiują pojęcia „szczególnej sytuacji rynkowej” zdefiniowanego w art. 2 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, które może służyć instytucjom jako podstawa oceny, czy zapisy właściwie uwzględniają koszty zgodnie z art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, jak wskazano w pkt 51–60 powyżej.
- 84 W związku z powyższym argument drugi jest bezzasadny.
- 85 Z powyższego wynika, że pierwsza część zarzutu pierwszego jest bezzasadna.

W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego

- 86 Skarżąca podnosi naruszenie art. 2 ust. 5 akapit pierwszy zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, oczywisty błąd w ocenie oraz brak uzasadnienia w związku z tym, że w zaskarżonym rozporządzeniu Rada przyjęła dostosowanie ceny gazu na podstawie ceny w Waidhaus i nie odliczyła od kwoty dostosowania cła wywozowego w wysokości 30%, mającego zastosowanie do rosyjskiego gazu. Skarżąca kwestionuje w tym względzie ostatnie zdania motywu 58 zaskarżonego rozporządzenia.
- 87 Zdania te zostały sformułowane w następujący sposób:
- „[K]oszty gazu poniesione przez producentów rosyjskich zostały dostosowane na podstawie informacji pochodzących z innych rynków reprezentatywnych. Cena dostosowana ustalona została na podstawie średniej ceny gazu rosyjskiego sprzedawanego na wywóz na granicy niemiecko-czeskiej (»Waidhaus«) z pominięciem kosztów transportu. Waidhaus jako główny punkt sprzedaży gazu rosyjskiego do UE – największego rynku zbytu gazu rosyjskiego, na którym ceny w sposób uzasadniony odzwierciedlają koszty – może być uznany za rynek reprezentatywny w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego”.
- 88 Skarżąca uważa, że gdyby instytucje wybrały inną podstawę, taką jak cena wywozu gazu rosyjskiego do państw bałtyckich lub reprezentatywny rynek ze zbliżonym poziomem cen gazu do poziomu cen skarżącej, wówczas margines dumpingu byłby negatywny lub w każdym razie odmienny. Instytucje powinny były przyjąć „stosowną podstawę” w rozumieniu art. 2 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego, a nie cenę w Waidhaus.
- 89 Oczywisty błąd w ocenie był skutkiem tego, że – po pierwsze – na reprezentatywnych rynkach wskazanych przez Komisję jako możliwe podstawy dostosowania (a mianowicie Unia Europejska, Zjednoczone Królestwo, Stany Zjednoczone, Kanada lub Japonia) występowały najwyższe ceny gazu na świecie i nie były one zbliżone do poziomu cen skarżącej.
- 90 Ponadto dostosowanie ceny gazu zostało dokonane na podstawie ceny wewnątrzspółnotowej, a mianowicie na granicy niemiecko-czeskiej, odzwierciedlając nie tylko koszty produkcji i sprzedaży gazu, lecz również wewnątrzspółnotową marżę zysku stacji przeładunkowej w Waidhaus. Przyjęta podstawa dostosowania jest porównywalna z uznaniem, że w zakresie większej części całkowitych kosztów produkcji skarżąca operuje na granicy niemiecko-czeskiej i kupuje gaz bezpośrednio na rynku w Waidhaus. Tymczasem postawienie skarżącej w sytuacji, w której wytwarza sporny produkt w Rosji, natomiast płaci należności celne przywózowe oraz marżę wewnątrzspółnotowe, nie stanowi „stosownej podstawy” w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

- 91 Wreszcie rynek w Waidhaus stanowi jedynie odzwierciedlenie sytuacji geograficznej w Waidhaus, a mianowicie na głównym szlaku rosyjskiego gazociągu pomiędzy Rosją a Unią Europejską, a także liczby umów na dostawy gazu oraz ilości sprzedawanego gazu. Czynniki te nie są istotne dla zakwalifikowania ceny gazu w Waidhaus jako „stosownej podstawy”.
- 92 Ponadto, zdaniem skarżącej, Rada dopuściła się również oczywistego błędu w ocenie oraz nie uzasadniła zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w którym, jak wynika z brzmienia motywu 58 zaskarżonego rozporządzenia, odmówiła odliczenia należności celnych w wysokości 30% odnośnie do wywozu gazu rosyjskiego, odliczając jednocześnie koszty transportu.
- 93 Przyjęte rozumowanie było niespójne i sprzeczne, ponieważ wedle skarżącej w ten sam sposób jak konsumenci rosyjscy nie muszą płacić za transport gazu z Rosji do Waidhaus, co skutkowało odliczeniem kosztów transportu i dystrybucji gazu, powinny zostać również odliczone należności celne w wysokości 30% uiszczane przy wywozie gazu z Rosji, których skarżąca nie ponosi przy produkcji spornego produktu w Rosji.
- 94 Skarżąca dodaje, że nawet gdyby instytucje zamierzały poddać sankcjom stosowany przez władze rosyjskie w sektorze gazu reżim podwójnej ceny, to nie zwalniałoby to owych instytucji z obowiązku oparcia dostosowania cen gazu na stosownej podstawie w rozumieniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 95 W tym kontekście, co się tyczy po pierwsze wyboru ceny w Waidhaus jako ceny odniesienia, należy wskazać, że instytucje nie są zobowiązane do uwzględniania wszystkich możliwych cen odniesienia w ramach procedury antydumpingowej, jednak w przypadku wątpliwości co do wyboru ceny odniesienia powinny zbadać w sposób dokładny ewentualne propozycje sformułowane przez strony (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 października 1991 r. w sprawie C-16/90 Nölle, Rec. s. I-5163, pkt 32).
- 96 W niniejszej sprawie nie wydaje się, jakoby Rada dopuściła się w zaskarżonym rozporządzeniu oczywistego błędu w ocenie, przyjmując cenę w Waidhaus, która wydaje się być stosowna z wielu względów.
- 97 Jak wskazano w motywie 58 zaskarżonego rozporządzenia, Waidhaus stanowi główny punkt sprzedaży gazu rosyjskiego w Unii. Z akt sprawy wynika, że Waidhaus jest miastem niemieckim położonym na głównym szlaku rosyjskiego gazociągu pomiędzy Rosją a Unią i, mając na uwadze liczbę zawieranych umów dotyczących zaopatrzenia w gaz oraz ilości gazu, jest on największym punktem sprzedaży gazu wywożonego przez producentów rosyjskich do Unii.
- 98 Wbrew stanowisku skarżącej ceny gazu negocjowane w owym miejscu są cenami fakturowanymi przez rosyjskich sprzedawców względem ich europejskich klientów, a nie cenami wewnątrzspółnotowymi.
- 99 Ponadto, mając na uwadze ilość spornego gazu i liczby zawartych umów, nic nie wskazuje na to, jakoby cena gazu rosyjskiego w Waidhaus nie stanowiła rezultatu działania rynku pozbawionego zakłóceń.
- 100 Na rozprawie skarżąca przedstawiła decyzję Komisji z dnia 8 lipca 2009 r. dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 81 WE (sprawa COMP/39.401 – E.ON/GDF) (streszczenie Dz.U. C 248, s. 5), podnosząc, że porozumienie obarczone na mocy tej decyzji sankcjami miało wpływ na dane wykorzystane przez Komisję dla celów obliczenia dostosowania w niniejszej sprawie. Jej zdaniem ze wskazanej decyzji wynika, że cena gazu rosyjskiego w Waidhaus nie była wynikiem działania rynku.
- 101 Komisja wyraziła – również na rozprawie – wątpliwości co do dopuszczalności dokumentu w tym stadium postępowania, tymczasem Rada zakwestionowała jedynie znaczenie owego dokumentu.

- 102 Bez konieczności rozpatrywania dopuszczalności owego dokumentu wystarczy stwierdzić, że o ile decyzja w sprawie E.ON/GDF (zob. pkt 100 powyżej) – wydana przez Komisję po przyjęciu zaskarżonego rozporządzenia – odnosi się do sprzedaży gazu pochodzącego z Rosji, dotyczy ona jedynie badania porozumienia w przedmiocie podziału rynków w Niemczech i Francji pomiędzy E.ON i GDF w zakresie sprzedaży gazu na rzecz ich klientów. Nie dotyczy ona badania rynku eksportowego gazu rosyjskiego w ilościach hurtowych przeznaczonych do całej Unii, ani badania związków E.ON i GDF z ich dostawcą rosyjskiego gazu.
- 103 Wreszcie, o ile skarżąca kwestionuje, jakoby cena w Waidhaus była znacznie wyższa od ceny sprzedaży na rosyjskim rynku wewnętrznym, o tyle sama przyznaje w replice, że może ona być niższa względem ceny gazu negocjowanego w Zjednoczonym Królestwie, Stanach Zjednoczonych lub Kanadzie. Instytucje nie przyjęły zatem najwyższej ceny odniesienia na rynku. Ponadto nie jest pewne, czy cena gazu będącego przedmiotem wywozu do państw bałtyckich nie jest porównywalna z ceną gazu w Waidhaus.
- 104 Co się tyczy po drugie decyzji dotyczącej odliczenia jedynie kosztów transportu, a nie pobieranych w Rosji podatków w wywozie, skarżąca powołuje trzy sprawy, w których wydane zostały rozporządzenia Rady, świadczące o niespójnej i błędnej praktyce decyzyjnej ze strony owej instytucji.
- 105 Rada udzieliła odpowiedzi, że w trzech sprawach wskazanych przez skarżącą Komisja i Rada dokonały jedynie odliczenia należności z tytułu akcyzy podlegającej zapłacie w związku z wewnętrznymi sprzedażami gazu, lecz nie dokonały jakiegokolwiek odliczenia podatków w wywozie. W tym względzie Rada uściśliła, że w motywie 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1891/2005 z dnia 14 listopada 2005 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 3068/92 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz chlorku potasu pochodzącego z Białorusi, Rosji lub Ukrainy (Dz.U. 2005, L 302, s. 14) omyłkowo wskazano, że należności celne w wywozie zostały odliczone od ceny gazu podlegającego wywozowi. Rada wskazuje, że została poinformowana przez Komisję, iż w rzeczywistości tego rodzaju dostosowanie nie zostało dokonane.
- 106 W tym względzie poza rozporządzeniem nr 1891/2005 wskazującym w motywie 31 odliczenie należności celnych w wywozie, które w rzeczywistości nie zostało dokonane, należności te nie zostały odliczone w pozostałych rozporządzeniach, na które powołuje się skarżąca.
- 107 Z motywu 97 powołanego przez skarżącą rozporządzenia Rady (WE) nr 954/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali pochodzących z Chorwacji, Rumunii, Rosji i Ukrainy, uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 i (WE) nr 348/2000, kończącego przeglądy okresowe i przeglądy wygaśnięcia ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej, pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz kończącego przeglądy okresowe ceł antydumpingowych na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rosji i Rumunii oraz z Chorwacji i Ukrainy (Dz.U. L 175, s. 4) wynika bowiem, że dokonane dostosowanie kosztów gazu opierało się na cenie gazu podlegającego wywozowi do Europy Zachodniej, bez uwzględniania kosztów transportu i podatku akcyzowego.
- 108 Podobnie, zgodnie z motywem 54 rozporządzenia Rady (WE) nr 1050/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz chlorku potasu pochodzącego z Białorusi i z Rosji (Dz.U. L 191, s. 1) dostosowanie ceny gazu zostało dokonane na podstawie informacji dotyczących ceny gazu przeznaczonego na wywóz bez uwzględniania kosztów transportu, podatku od wartości dodanej i akcyzy.
- 109 W każdym razie Rada uzasadnia brak odliczenia podatków w wywozie w ten sposób, że kwota owych podatków nie miała wpływu na taryfikację cen przez Gazprom. Na poparcie tego stwierdzenia Rada przedstawiła w załączniku B.2 do odpowiedzi na skargę dane dotyczące rozwoju cen gazu rosyjskiego,

które świadczą o fakcie, że ceny te wydawały się zasadniczo nie być zależne od kwot podatków w wywozie. Rada dodała w szczególności, że Gazprom próbował zawsze podnieść w maksymalnym możliwym zakresie cenę sprzedawanego gazu, i że na taryfikację cen nie wpływała kwota podatków w wywozie, lecz jedynie cena, którą klienci Gazpromu byli gotowi zapłacić. Na rozprawie Rada powtórzyła swą analizę, wedle której istotna jest cena uiszczona w Waidhaus, przy czym bez znaczenia jest kwestia, co ta cena obejmuje.

- 110 Tymczasem skarżąca nie była w stanie wyjaśnić ani wykazać, w jakim zakresie na taryfikację cen zastosowaną przez Gazprom w Waidhaus mogła wpłynąć kwota podatków w wywozie. Należy zatem uznać, że Rada nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, nie odliczając wskazanych podatków od ceny uiszczonej w Waidhaus.
- 111 Należy ponadto dodać, że okoliczność, iż w dwóch sprawach cytowanych przez skarżącą akcyza została odliczona, i że w niniejszej sprawie odliczone zostały również koszty transportu, nie ma znaczenia dla kwestii, czy mógł zostać popełniony oczywisty błąd w ocenie w zakresie dotyczącym odmowy odliczenia podatków w wywozie.
- 112 Należy wreszcie odrzucić argumenty skarżącej oparte na braku uzasadnienia dotyczącego odmowy odliczenia należności w wysokości 30% w zakresie wywozu gazu rosyjskiego przy jednoczesnym odliczeniu kosztów transportu. Uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia powinno być bowiem oceniane z uwzględnieniem w szczególności informacji przekazanych skarżącej i uwag przedstawionych przez nią w toku postępowania administracyjnego (wyrok Sądu z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie T-410/06 Foshan City Nanhai Golden Step Industrial, Zb.Orz. s. II-879, pkt 127).
- 113 W niniejszej sprawie na stronie 5 pisma Komisji z dnia 12 grudnia 2006 r. skierowanego do skarżącej w ramach procedury administracyjnej i załączonego w załączniku A12 do skargi wskazano skarżące powody, dla których nie należało odliczyć należności w wysokości 30% w zakresie wywozu gazu rosyjskiego, co zwalniało Radę z konieczności powtarzania tych wyjaśnień w zaskarżonym rozporządzeniu celem pozostania w obrębie podstaw faktycznych i prawnych rozporządzenia.
- 114 Druga część zarzutu pierwszego jest zatem bezzasadna.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego

- 115 Skarżąca podnosi naruszenie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i oczywisty błąd w ocenie w zakresie, w jakim w zaskarżonym rozporządzeniu Rada odliczyła od ceny eksportowej skarżącej, stosowanej do pierwszego niezależnego klienta, prowizje spółek powiązanych wchodzących w zakres jednego podmiotu gospodarczego, który stanowiła. Skarżąca kwestionuje w tym względzie motyw 62 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w którym przyjęto wnioski Komisji z dnia 28 września 2006 r., wedle których od ceny eksportowej należało odliczyć prowizje handlowych spółek zależnych, a mianowicie Eurochem Moscou i Eurochem Trading GmbH.
- 116 Zdaniem skarżącej dostosowania wyliczone w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego nie są ani obowiązkowe, ani automatyczne i strona, która żąda dostosowania, ponosi ciężar dowodu.
- 117 Na wstępie należy przypomnieć właściwy kontekst okoliczności faktycznych, w ramach którego instytucje zastosowały w niniejszej sprawie art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, który przewiduje porównanie pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należywym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen.

- 118 W zakresie dotyczącym zastosowania wskazanego przepisu Rada wyjaśniła, że skarżąca i spółki produkcyjne nie sprzedawały spornego produktu bezpośrednio do klientów w Stanach Zjednoczonych. Rada wyjaśniła metodę dokonywania sprzedaży w następujący sposób. Spółki produkcyjne będące spółkami zależnymi skarżącej zawierały z nią umowę agencyjną, na podstawie której skarżąca otrzymywała prowizję w związku ze sprzedażą produktu. Skarżąca działająca jako zleceniobiorca dbała o to, by produkt był sprzedawany przez jej spółki produkcyjne na rzecz dwóch spółek handlowych, będących również spółkami zależnymi skarżącej, z których jedna miała siedzibę na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych, przy czym zaprzestała działalności w 2005 r., natomiast druga miała siedzibę w Szwajcarii. Owe spółki handlowe sprzedawały sporny produkt na rzecz pierwszego niezależnego klienta przy zastosowaniu marży zysku.
- 119 Skarżąca wskazała wprawdzie, że zakwestionowała wskazane wnioski w toku procedury administracyjnej, jednak uczyniła to najwyraźniej jedynie po to, by podnieść, że wszystkie powiązane z nią spółki, włącznie z jej spółkami produkcyjnymi i jej dwoma spółkami handlowymi pozostawały w posiadaniu jednego akcjonariusza, a mianowicie skarżącej i były przez nią kontrolowane i zarządzane. Jej zdaniem spółki Eurochem Moscou i Eurochem Trading wykonywały identyczne funkcje, jak całkowicie zintegrowany w przedsiębiorstwie dział sprzedaży eksportowej.
- 120 Z motywów 59–62 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że wartość normalna i cena eksportowa zostały określone na poziomie „dystrybutora”.
- 121 W tym względzie, co się tyczy wartości normalnej, motyw 59 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje, jak stwierdzono powyżej, że została ona skonstruowana na podstawie kosztów wytwarzania rodzaju produktu wywożonego, po dostosowaniu kosztu gazu, o którym mowa w motywie 58, powiększonych o uzasadnione koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku. W motywie 61 zaskarżonego rozporządzenia uściślono, że koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne oraz kwota zysku zostały ustalone na podstawie średnich ważonych tego rodzaju kosztów i kwoty zysku tych samych trzech północnoamerykańskich producentów, oraz że ustalona w ten sposób kwota zysku nie przekraczała kwoty osiągniętej przez rosyjskich producentów w odniesieniu do ich krajowej sprzedaży tej samej ogólnej grupy produktów.
- 122 Co się tyczy ceny eksportowej motyw 62 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje, że została ona ustalona na podstawie ceny eksportowej rzeczywiście zapłaconej lub należnej pierwszemu niezależnemu klientowi w Stanach Zjednoczonych, będących głównym rynkiem eksportowym skarżącej.
- 123 Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że dostosowania są możliwe.
- 124 Jednakże, zgodnie z orzecnictwem zarówno z brzmienia, jak i z systematyki art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego wynika, że dostosowanie ceny eksportowej lub wartości normalnej może zostać dokonane wyłącznie w celu uwzględnienia różnic dotyczących czynników wpływających na ceny, a tym samym na ich porównywalność (wyrok Sądu z dnia 21 listopada 2002 r. w sprawie T-88/98 Kundan i Tata przeciwko Radzie, Rec. s. II-4897, pkt 94). Innymi słowy, oznacza to, że celem dostosowania jest przywrócenie symetrii pomiędzy wartością normalną a ceną eksportową.
- 125 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego przewiduje, że dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży. W zdaniu drugim uściślono, że pojęcie »marży« należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

- 126 Drugie zdanie zawarte w art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego jest pochodną art. 1 ust. 5 rozporządzenia nr 1972/2002. Zgodnie z motywem 6 owego rozporządzenia celem wprowadzenia omawianego zdania było wskazanie, zgodnie ze stałą praktyką instytucji, że takie dostosowania powinny być również dokonywane, jeżeli strony nie działają na zasadzie relacji zleceniodawca – przedstawiciel, ale osiągają ten sam wynik ekonomiczny, działając jako nabywca i sprzedawca.
- 127 Zatem art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego umożliwia dokonanie dostosowania nie tylko z tytułu różnic w prowizjach zapłaconych za rozpatrywaną sprzedaż, lecz także z tytułu marży otrzymanej przez podmioty gospodarcze od produktu, jeżeli spełniają one funkcje podobne do funkcji agenta działającego na zasadzie prowizji (wyrok Sądu z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie T-299/05 Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-565, pkt 281).
- 128 W niniejszej sprawie należy zatem zbadać odpowiednie role skarżącej, jej spółek produkcyjnych i handlowych.
- 129 Skarżąca nie zakwestionowała, że prowizje zostały uiszczone zgodnie z umową agencyjną dotyczącą sprzedaży eksportowej. Rada podkreśliła, że owa umowa była w całości umową agencyjną, która przewidywała nawet klauzulę arbitrażową.
- 130 Skarżąca podnosi, że instytucje nie wykazały wpływu tego rodzaju prowizji na porównywalność pomiędzy ceną eksportową a wartością normalną.
- 131 Jednakże Rada wskazała na to, że uiszczone prowizje stanowiły zapłatę za zadania wykonane w ramach funkcji, które były porównywalne do funkcji agenta działającego na podstawie prowizji, i że ich zapłata nie była zwykłą wewnętrzną redystrybucją zysków bez wpływu na porównywalność cen.
- 132 Jest bezsporne, że omawiany produkt był ponownie sprzedawany przez spółkę handlową, która ustalała cenę zawierającą marżę, pełniąc w ten sposób funkcję handlowca. Należy dodać, że skarżąca nie zakwestionowała swej własnej roli ani odpowiednich ról spółek produkcyjnych i handlowych, wskazanych w pkt 118 powyżej, przy czym podniosła jedynie, że stanowiła wraz ze swymi spółkami jeden podmiot gospodarczy.
- 133 Odesłała ona ponadto do dokumentu informacyjnego Komisji, który wskazywał, że wszystkie sprzedaże w wywozie skarżącej były realizowane bezpośrednio za pośrednictwem spółek powiązanych. Tego rodzaju wskazanie nie jest jednak wystarczające, by we właściwy sposób zakwestionować ustalone przez Radę stosunki pomiędzy omawianymi spółkami.
- 134 W niniejszej sprawie brak jest zatem naruszenia art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego i oczywistego błędu w ocenie w zakresie dotyczącym zastosowania tego przepisu.
- 135 W związku z powyższym trzecia część zarzutu pierwszego jest bezzasadna.
- 136 Mając na uwadze powyższe, zarzut pierwszy należy uznać za bezzasadny i w konsekwencji należy go oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego

- 137 W zarzucie drugim skarżąca podnosi naruszenie art. 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego.

- 138 Skarżąca wskazuje, że w zakresie dotyczącym naruszenia art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego instytucje powinny były wszcząć, przeprowadzić i dokończy przegląd okresowy w związku z przeglądem wygaśnięcia. Jej zdaniem przedstawiła ona wystarczające dowody, gdy złożyła wniosek o przegląd okresowy w dniu 1 sierpnia 2005 r. i w każdym razie gdy przedstawiła Komisji odpowiedzi dotyczące obliczenia marginesu dumpingu w dniach 9 września i 27 października 2005 r.
- 139 W zakresie dotyczącym naruszenia art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego skarżąca dodaje, że w świetle tych samych dowodów instytucje błędnie przyjęły zaskarżone rozporządzenie i przedłużyły cło antydumpingowe na początkowym poziomie. Podkreśla ona w tym względzie, że przedłużone cła antydumpingowe zostały ustanowione w zastosowaniu metody przeznaczonej dla państw pozbawionych gospodarki rynkowej i w oparciu o gospodarkę Unii mniejszych rozmiarów, ponieważ Unia składała się wówczas jedynie z 15 państw członkowskich.
- 140 Rada uważa, że zarzut drugi jest niedopuszczalny, ponieważ jej zdaniem podstawowym argumentem skarżącej w ramach tego zarzutu jest okoliczność, że instytucje zaniechały wszczęcia w odpowiednim czasie przeglądu okresowego pierwotnych środków. Zarzut ten nie zmierza do poparcia wniosku skarżącej o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.
- 141 Pomocniczo Rada podnosi zarzut przedawnienia. Twierdzi ona, że skarżąca nie może już w tym stadium kwestionować braku lub odmowy wszczęcia przeglądu okresowego, które stały się ostateczne. Opiera się ona na wyrokach Trybunału z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie C-188/92 TWD Textilwerke Deggendorf, Rec. s. I-833 oraz z dnia 15 lutego 2001 r. w sprawie C-239/99 Nachi Europe, Rec. s. I-1197.
- 142 Skarżąca kwestionuje zarzut niedopuszczalności ze względu na to, że jej drugi zarzut nie dotyczy jedynie spóźnionego wszczęcia przeglądu okresowego, lecz również utrzymania środków antydumpingowych w zaskarżonym rozporządzeniu. Wskazuje ona, że Komisja nigdy nie udzieliła odmowy wszczęcia przeglądu okresowego, ponieważ wręcz go otworzyła w dniu 19 grudnia 2006 r., co ukazuje, że skarżąca nie miała możliwości wniesienia skargi na zaniechanie w związku z podnoszonym brakiem wszczęcia owego przeglądu, ani skargi o stwierdzenie nieważności decyzji w przedmiocie podnoszonej odmowy wszczęcia przeglądu. Dodaje ona, że komunikaty Komisji w przedmiocie wszczęcia dochodzeń nie stanowią aktów zaskarżalnych.
- 143 W każdym razie w dacie złożenia skargi skarżąca nie miała możliwości wszczęcia skargi o zaniechanie, ponieważ Komisja podjęła już działanie. Nie miała ona również możliwości wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności przed przyjęciem spornego rozporządzenia.
- 144 W tym względzie należy wskazać, że w drugim zarzucie skarżąca nie kwestionuje udzielenia przez Komisję odmowy wszczęcia przeglądu okresowego, ponieważ został on wszczęty już na mocy zawiadomienia o wszczęciu z dnia 19 grudnia 2006 r. Skarżąca wskazuje, że w pierwszej kolejności kwestionuje utrzymanie cła antydumpingowego, ponieważ w ramach wniosku o wszczęcie przeglądu okresowego przedłożyła wystarczające dowody.
- 145 Tymczasem, jak słusznie wskazuje Rada, jeśli odmowa lub zaniechanie wszczęcia przez Komisję w odpowiednim czasie przeglądu okresowego była niezgodna z prawem, to nie oznacza to, że prowadziłoby to do niezgodności z prawem zaskarżonego rozporządzenia, jedyne go aktu, względem którego zażądano stwierdzenia nieważności w skardze. Zaskarżone rozporządzenie doprowadziło do zakończenia procedury wszczętej na wniosek o przeprowadzenie przeglądu wygaśnięcia i nie odnosi się do złożonego przez skarżącą wniosku o wszczęcie przeglądu okresowego, który został rozstrzygnięty na mocy rozporządzenia nr 238/2008.
- 146 Należy zatem stwierdzić niedopuszczalność zarzutu drugiego w zakresie, w jakim dotyczy on ewentualnej niezgodności z prawem związanej ze złożonym przez skarżącą wnioskiem o wszczęcie przeglądu okresowego.

- 147 Należy ponadto dodać, że nawet gdyby przyjąć, że wskazany zarzut jest uzasadniony okolicznością, że instytucje powinny były rozpatrzyć łącznie wnioski o wszczęcie przeglądu okresowego przewidziany w art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego oraz przewidziany w art. 11 ust. 3, to nie wskazano, w jakim zakresie ów brak dokonania łącznego badania miałyby wpłynąć na zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia. Skarżąca nie wykazuje w szczególności, w jaki sposób zmieniłaby się istota sporu, gdyby obydwie wnioski zostały połączone.
- 148 Należy zatem odrzucić zarzut drugi jako niedopuszczalny.
- 149 Z powyższego wynika, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 150 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rady – obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę.
- 151 Ponadto art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania przewiduje, iż instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. W związku z tym Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **EuroChem Mineral and Chemical Company OAO (EuroChem MCC) pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.**
- 3) **Komisja Europejska ponosi własne koszty.**

Truchot

Kanninen

Martins Ribeiro

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 7 lutego 2013 r.

Podpisy